

De honderdste gouden medaille – enen verkeerde voorstelling van feiten!

Door Ton Bijkerk

Tijdens de Olympische Winterspelen van Vancouver 2010 veroverde Nicolien Sauerbreij de gouden medaille op het onderdeel Snowboard, Gaint Slalom (parallel). Die medaille werd alom, maar vooral door de toenmalige voorzitter van NOC*NSF Erica Terpstra, bejubeld als zijnde de honderdste gouden medaille die Nederland bij de Olympische Spelen zou hebben gewonnen. Deze voorstelling van zaken is ten enenmale onjuist...

.... want men vergeet in de eerste plaats twee gouden medaillewinnaars, die dan wel niet in de Olympische arena hun gouden medaille wonnen, maar die toch zeker als 'officiële' Olympische gouden medaille winnaars te boek horen te staan. Ik doel hiermee op de architect Jan Wils, die met zijn ontwerp van het Olympisch Stadion in Amsterdam een gouden medaille won in de afdeling architectuur van de Olympische kunstwedstrijden, en tevens op de schilder Isaac Israëls, die met zijn schilderij 'Ruiter met Rooden Rok' dezelfde prijs in ontvangst mocht nemen in de afdeling schilderkunst.

Voor alle duidelijkheid: de gouden medailles van Wils en Israëls waren exact dezelfde medailles die onze sporters, zoals zwemster Zus Braun, bokser Bep van Klaveren, het gouden damesturnteam, de wielrenners Daan van Dijk en Bernard Leene op de tandem, het paardensportteam van de samengestelde wedstrijd en bij hetzelfde individuele evenement de luitenant Pahud de Mortanges, in ontvangst mochten nemen uit de handen van Koningin Wilhelmina.

Alle gouden medailles, dus ook die van de Olympische kunst competitie, werden in de ereloge van het Olympisch Stadion uitgereikt door koningin

Wilhelmina. Vreemd genoeg zijn deze beide medailles in de reeks van honderd nooit meegeteld, maar daar horen ze dus wel in thuis! Voor zover ik weet zijn de namen van Jan Wils en Isaac Israëls ook niet vermeld op de ereborden in het Olympisch Stadion.

Voorts doet men eveneens geen eer aan onze allereerste Olympische kampioenen, namelijk de atleten die al voordat het Nederlands Olympisch Comité werd opgericht (12 september 1912) een ereplaats veroverden in de internationale sportwereld.

Ik doel hier met name op de roeiers Roelof Klein en François Brandt (met hun Franse stuurmannetje), de wielrenners Harrie Meyers en Mathieu

Cordang en de schutter Gerard Anne van den Bergh, die allen tijdens de Olympische Spelen van Parijs 1900 een eerste plaats behaalden in de diverse onderdelen waarop ze uitkwamen. Ik wil in dit verband hieronder verwijzen naar de pagina's 14 tot en met 28 uit mijn boek 'Olympisch Oranje – Van Athene 1896 tot en met Beijing 2008', waarin ik de geschiedenis van Nederland aan die Olympische Spelen heb opgeschreven.

OLYMPISCH ORANJE – Van Athene 1896 tot en met Beijing 2008 (pagina 14-28):

Pas in 1960 werd definitief bekend dat Nederlanders hebben deelgenomen aan de Olympische Spelen die in 1900 in Parijs plaatsvonden. Men kan zich achteraf afvragen waarom dit zolang onbekend is gebleven.

Het antwoord kan worden verklaard door de merkwaardige voorgeschiedenis en de vreemde manier

waarop deze Olympische Spelen werden georganiseerd. Kunnen we eigenlijk wel stellen dat er in 1900 Olympische Spelen zijn georganiseerd? Er zijn vele aanwijzingen, die namelijk in een andere richting wijzen.

Vanaf 14 mei tot en met 28 oktober 1900 werd in Parijs de Internationale Wereldtentoonstelling georganiseerd. De man die verantwoordelijk was voor de organisatie van deze Wereldtentoonstelling, de Fransman Picard had besloten ook een uitgebreid sportprogramma in het totale programma op te nemen, waarin zowel internationale als nationale sportwedstrijden een plaats zouden krijgen. Hij had zijn landgenoot Daniel Mérillon de leiding gegeven over de organisatie van deze wedstrijden en deze benaderde de verschillende sportorganisaties in Parijs om de wedstrijden te organiseren.

Noch in de uitnodigingen voor deelname (zie: *Règlement Général des Concours d'Exercices Physiques et de Sports*, Paris 1900); evenmin in het tweede deel van het door Daniel Mérillon uitgegeven officiële rapport (*Concours Internationaux d'Exercices Physiques et de Sports. Rapports publiés sous la direction de M. D. Mérillon*, 2 vol. Paris 1901) en ook niet in de toenmalige Franse persberichten (met als voorbeeld *La Vie au Grand Air* 1900) wordt op enigerlei wijze het begrip 'Olympische Spelen' gebruikt.

Merkwaardig genoeg wordt dit begrip wel driemaal genoemd in het eerste deel van het Officiële Rapport, waarin notabene voornamelijk de lokale en nationale onderdelen van de sportwedstrijden van de Wereldtentoonstelling zijn beschreven.

In zijn eerste autobiografie (*Une Campagne de vingt-et-un Ans*) schrijft Pierre de Coubertin zelf slechts een kort hoofdstuk over de voorbereidingen voor de Olympische Spelen van 1900 in Parijs. Dit hoofdstuk is getiteld: *Les Apprêts de la Deuxième Olympiade*. In zijn boek ontwijkt ook De Coubertin de uitdrukking *Olympische Spelen*.

Als algemeen secretaris van de *Union des Sociétés Française de Sport Athlétiques* (U.S.F.S.A.) werd hij door de latere organisator Daniel Mérillon slechts ingeschakeld als voorzitter van de atletiekwedstrijden en tijdens de olympische marathon. Verder was hij aanwezig bij twee recepties die werden gehouden voor buitenlandse officials en atleten.

Wat nu spreekt wel in het voordeel dat de internationale sportevenementen van de Wereldtentoonstelling als olympisch mogen worden beschouwd; hoewel dus de naam 'olympisch' uit con-

currentie-overwegingen niet of nauwelijks is gebruikt? Daarvoor moeten we even teruggrijpen naar het dan nog zeer korte moderne olympische verleden.

In 1894 organiseerde baron Pierre de Coubertin het oprichtingscongres van het Internationale Comité voor de Olympische Spelen, waarbij werd besloten dat er iedere vier jaar *internationale* Olympische Spelen zouden worden georganiseerd. De eerste Spelen zouden in Parijs worden gehouden in het kader van de Wereldtentoonstelling van 1900. Later werd in deze vergadering alsnog besloten om de eerste Moderne Olympische Spelen al in 1896 in Athene te organiseren. Bovendien werden de Olympische Spelen van 1900 alsnog toegewezen aan Parijs.

Tijdens de in 1896 in Athene gehouden IOC-vergadering werd er steeds gesproken over de Olympische Spelen van 1900 in Parijs. Volgens de toen nog geldende regel dat de voorzitter afkomstig moest zijn vanuit het land waar de Spelen vier jaar later zou worden georganiseerd, werd baron Pierre de Coubertin benoemd tot voorzitter van het *Internationaal Olympisch Comité*, als opvolger van de Griek Dimitrius Vikelas. Dit voorzitterschap ging in direct na afloop van de Spelen in Athene in 1896.

Om de toenmalige president van Frankrijk Felix Fauré te overtuigen het beschermheerschap op zich te nemen van de Olympische Spelen van 1900 in Parijs, organiseerde De Coubertin in 1897 een tweede IOC-congres in Le Havre, de geboorteplaats van Fauré. Na het Congres in Le Havre vroeg hij, De Coubertin, een persoonlijke vriend van hem: Graaf Charles de La Rochefoucauld om de leiding op zich te nemen van het Organisatiecomité voor de Olympische Spelen van 1900 in Parijs. Deze accepteerde de uitnodiging en op 29 mei 1898 vond de eerste vergadering van dit comité plaats in hotel De Rochefoucauld te Parijs. Al tijdens deze eerste vergadering werd een programma voor de Olympische Spelen vastgesteld, min of meer gebaseerd op dat van de voorafgaande Spelen in Athene, maar aangepast aan de Franse situatie (zie: *Une Campagne de vingt-et-un Ans*, pagina's 141-142). De directeur van de Wereldtentoonstelling Picard kwam hiertegen in het geweer. Hij gaf Daniel Mérillon als hoofd van het eigen organisatiecomité opdracht een geheel eigen programma samen te stellen. Graaf Charles de La Rochefoucauld wilde zich niet in een wespennest steken en besloot af te haken; mede wegens interne verdeeldheid in de Franse sportwereld, die werd veroorzaakt doordat men het Comité de la Rochefoucauld veel te aristocratisch vond met teveel 'graven, markiezen en baronnen'. Het Comité De la Rochefoucauld hield dus op te bestaan, waardoor De Coubertin min of

meer noodgedwongen in contact moest treden met Daniel Mérillon.

In mei 1899 schreef Pierre de Coubertin eerst een brief aan alle leden van het Internationale Olympische Comité waarin hij hen informeerde dat Daniel Mérillon nu alleen verantwoordelijk was voor de organisatie van alle sportwedstrijden gedurende de Internationale Wereldtentoonstelling en waarin hij tevens de afspraak bevestigde; 'dat de sportwedstrijden die in het kader van de Internationale Wereldtentoonstelling plaatsvonden als Olympische Spelen zouden gelden en tevens daarmee als de Spelen der Tweede Olympiade'. Pierre de Coubertin verzocht hen tevens om ondersteuning voor deelname aan deze wedstrijden.

Op 5 juni 1899 kwamen baron De Coubertin, Dimitrius Vikelas en het Italiaanse IOC-lid Eugène Brunetta d'Usseaux bijeen op het kantoor van Daniel Mérillon, waarbij werd afgesproken dat De Coubertin een rondreis zou maken langs diverse Europese landen en zou trachten hen te overtuigen om deel te nemen aan de Olympische Spelen.

Over Pierre de Coubertin's visite aan Duitsland is uitvoerig bericht in de Duitse pers en tijdschriften. Zo ontmoette De Coubertin op 10 juli 1899 de Duitse commissaris voor de Wereldtentoonstelling Richter, die hij al in juni in Parijs had ontmoet. Aan deze bespreking werd tevens deelgenomen door leden van het nieuw opgerichte Duitse Comité voor deelname aan de Olympische Spelen. Richter zegde een financiële bijdrage voor deelname van een Duits team in Parijs toe van 10.000 Duitse Marken.

Naast het Duitse comité voor deelname aan de Olympische Spelen in Parijs in 1900 (officieel opgericht op 17 februari 1900) zullen vermoedelijk vergelijkbare acties hebben plaatsgevonden in de landen die De Coubertin tijdens zijn rondreis bezocht.

In de Duitse pers (en wel speciaal in *Sport im Bild* en de *Deutsche Turn-Zeitung*) is voor, tijdens en na de Wereldtentoonstelling veel geschreven over de Olympische Spelen in Parijs. Ook in de briefwisseling tussen het Duitse IOC lid Willibald Gebhardt en Pierre de Coubertin is de term veelvuldig gebruikt. Van de andere kant kan worden gesteld dat vele malen en in veel sporten, zoals bij voorbeeld bij roeien en zeilen, de terminologie 'wedstrijden in het kader van de Wereldtentoonstelling' werd gehanteerd.

In het Nederlandse tijdschrift *Nederlandsche Sport*, jaargang 1900, komt de term 'Olympische Spelen' niet eenmaal voor en is er uitsluitend sprake van wedstrijden in het kader van de Wereldtentoonstelling of

wereldkampioenschappen. In de Verenigde Staten werd de term Olympische Spelen alleen gebruikt in relatie tot de atletiekwedstrijden.

Het is een feit dat vrijwel de meeste van de deelnemers in 1900 nooit hebben geweten dat ze aan de Olympische Spelen hebben deelgenomen, en soms zelfs een prijs hadden gewonnen. Hierop is in ieder geval één uitzondering en dat is de Nederlandse roeier Roelof Klein, die samen met Brandt bij roeien de eerste prijs behaalde in de gestuurde twee (met het nog steeds onbekende Franse stuurmannetje van ongeveer twaalf jaar). In *Klein's obituary* in de *New York Times* van 1960 staat uitdrukkelijk vermeld dat hij Olympisch goud had gewonnen bij de Olympische Spelen van 1900 in Parijs (zie: *Nederlandse Deelnemers aan de Tweede Olympische Spelen tijdens de Wereldtentoonstelling Parijs 1900*; pagina 15; De Vrieseborch, 2000).

Veel moeilijker is het beantwoorden van de vraag welke sportevenementen, die werden georganiseerd in het kader van de Wereldtentoonstelling als 'olympisch' mogen worden beschouwd. Gaat het om alle sportevenementen die in Deel 1 en 2 van het Officiële Rapport zijn beschreven, of alleen maar een selectie ervan? Daarbij komt nog dat er nog diverse internationale sportevenementen werden georganiseerd, die niet in het Officiële Rapport zijn opgenomen. Vooralsnog volstaat het om in het geval van de Nederlandse deelname uitsluitend de sportevenementen te beschouwen die in Deel 1 en 2 van het Officiële Rapport zijn beschreven.

Hoe kunnen we de tegenstrijdigheden herkennen in de waardering van de olympische evenementen, die in 1900 plaats vonden, wanneer we deze onder de historische loep leggen?

In de allereerste plaats kan men Pierre de Coubertin zelf verantwoordelijk stellen voor deze tegenstrijdigheden! Immers, in zijn beide autobiografieën (*Une Campagne de vingt-et-un Ans (1887-1908)*, en *Mémoires Olympiques* van 1931) geeft hij zelf een nogal negatief beeld van die Spelen. Dit zal hem min of meer zijn ingegeven doordat hij immers zelf op een zijspoor was geplaatst. Dit negatieve beeld werd later overgenomen door diverse kroniekschrijvers en statistici, zoals de Duitser Dr. Fritz Wasner, die in 1940 zijn *Olympia-Lexikon – Olympic dictionary – Dictionnaire olympique – Dizionario olimpico* publiceerde met daarin een lijst met uitslagen van de Spelen van 1900. Op zich is dit een bruikbare lijst, maar met grote waarschijnlijkheid niet gebaseerd op het redelijk zeldzame Officiële Rapport (*Concours Internationaux d'Exercices Physiques et de Sports. Rapports publiés sous la direction de M. D. Mérillon*,

2 vol., Paris 1901).

De lijsten uit Wasner's boek zijn door latere auteurs vaak overgenomen en aangevuld; zoals onder meer door het Hongaarse IOC lid Dr. Ferenc Mezö (in 1956). Helaas moet daarbij worden geconstateerd dat geen van hen ooit de moeite heeft genomen de oorspronkelijke bronnen te raadplegen.

Gedurende de laatste twintig jaar hebben een aantal modern geschoolde Olympische historici wel aandacht besteed aan die oorspronkelijke bronnen. De door hen gepubliceerde boeken zijn op het gewenste niveau van historisch onderzoek.

Genoemd mogen worden:

- *Die II. Olympischen Spiele 1900 in Paris*, door Karl Lennartz, Walter Teutenberg; AGON-Verlag Kassel; 1995.
- *Olympische Sommerspiele – Die Chronik, Band 1; Athen 1896 – Berlin 1936*, door Volker Kluge; Sportverlag Berlin 1997
- *The 1900 Olympic Games – Results for All Competitors in All Events with Commentary*; door Bill Mallon; McFarland & Company, Inc. Publishers, Jefferson, NC; 1998.
- *Les Jeux olympiques oubliés – Paris 1900*, door André Drevon; CNRS Éditions, Parijs 2000.
- *Nederlandse deelnemers aan de tweede Olympische Spelen – tijdens de Wereldtentoonstelling Parijs 1900*, door Ton Bijkerk; Uitgeverij 'De Vrieseborch', Haarlem, 2000.

Opnieuw kunnen wij ons nu dus afvragen of er in 1900 Olympische Spelen hebben plaatsgevonden?

Men moet in de allereerste plaats constateren dat in 1900 bij deze tweede Olympische Spelen geheel andere regels van kracht waren als bij de voorgaande Spelen (1896) en bij alle latere Olympische Spelen. Alleen de reglementen die destijds in 1900 van kracht waren dienen te worden toegepast en dat waren dus de reglementen die werden gehanteerd door het organisatiecomité van de Internationale Wereldtentoonstelling.

Men kan zeker de huidige IOC-reglementen niet **retroactief** toepassen! Dit moge bij voorbeeld blijken uit het feit dat volgens regel 52.4.2 van het olympische charter uit 1995, de sporten die zijn gebaseerd op mechanische voortstuwing, niet acceptabel zijn. Deze regel kan uiteraard niet worden toegepast op de sportonderdelen van 1900, zoals de automobiel- en motorfiets wedstrijden; of het ballonvaren. Bovendien heeft men de motorboottraces van de Olympische Spelen in Londen van 1908 nimmer historisch in twijfel getrokken! Zelfs zou men nog in 1940, indien de Spelen van Helsinki zouden hebben plaatsgevonden, het onder-

deel zweefvliegen hebben moeten accepteren.

Hoeveel verschillende soorten sportevenementen er in 1900 werden georganiseerd moge blijken uit de volgende lijst die is samengesteld uit de diverse contemporaine bronnen:

- Internationale evenementen
- Nationale (Franse) evenementen
- Evenementen voor amateurs
- Evenementen voor professionals
- Evenementen voor senioren
- Evenementen voor junioren
- Evenementen voor beginners
- Evenementen voor studenten
- Evenementen met uitslagen
- Evenementen zonder uitslagen
- Meerdere evenementen in dezelfde discipline
- Evenementen met handicap
- Evenementen zonder handicap
- Evenementen voor militairen

Dan was er ook nog het probleem van het 'amateurisme'. Het oprichtingscongres van 1894 had het Britse culturele klasse-systeem verworpen. Dit klasse-systeem baseerde zich op de stelling dat 'professionals' alleen uit de arbeiders- en/of handwerkerklasse konden komen; en dat de echte 'amateurs' de gentlemen uit de hogere regionen van de Britse samenleving waren. Het IOC besloot dat iedereen samen moest kunnen sporten en dat geen geld mocht worden aangenomen voor deelneming. Een uitzondering werd gemaakt voor schermmeesters, die alleen onder elkaar konden schermen.

Zoals hierboven is aangegeven werden tijdens de Olympische Spelen van Parijs (of beter misschien de wedstrijden in het kader van de Wereldtentoonstelling) ook diverse sportwedstrijden voor professionals georganiseerd. Die ontvingen bij winst dus een prijs in geld; maar dat gebeurde óók bij een groot aantal wedstrijden voor amateurs, zoals bij zeilen en schieten.

Er was overigens een enorme hoeveelheid en een grote diversiteit in de prijzen. Het verdient daarom aanbeveling om een ook overzicht te geven van de categorieën prijzen die in 1900 werden uitgereikt:

- *Kunstvoorwerpen met een veelal onbekende waarde;*
- *Geldprijzen*
- *Plaquettes van de Wereldtentoonstelling in goud, verguld zilver, zilver, verzilverd brons en brons (allen met vermelding van het specifieke geldende sportevenement)*
- *Zilveren schalen 1900*
- *Vergulde bokalen*
- *Enkele speciaal vervaardigde bokalen van zilver*
- *Zakhorloges Gloria Victis in goud en zilver*

- *Medaillons met eikenbladen Gloria Victis*
- *Bronzen medaillons Gloria Victis*
- *Medailles Gloria Victis in zilver en in brons.*

DE PRIJZEN GEWONNEN DOOR NEDERLANDERS

Uit het door François Brandt, in 1926 in het *LAGA Gedenkboek* van dat jaar geschreven verslag over hun deelname in Parijs was al bekend dat Klein en hij ieder een fraai bronzen beeld van enige omvang en gewicht als prijs hadden mogen ontvangen. Pas in het jaar 2000 (honderd jaar nadat het evenement had plaatsgevonden) werd het bronzen beeld van François Brandt in Australië herontdekt door de Nederlandse journalist Bert Schabbink. Het beeld, genaamd 'La Chanson' bleek nog in het bezit te zijn van Brandt's kleindochter.

De Nederlandse deelnemers aan de 'vier met stuurman' [de oude vier] ontvingen een zilveren plaquette, omdat de voor deze finale bestemde kunstprijzen al waren uitgegeven aan de eerste finale [zie hieronder bij roeien – vier met stuurman]. Deze zilveren plaquette, met afmetingen: 69x42 mm; werd ontworpen door 'Frédérique Vernon' en toont een gevleugelde godin met een lauwerkrans zwevend boven de stad Parijs met de gebouwen van de Wereldtentoonstelling; langs de bovenrand staat de tekst: 'REPUBLIQUE FRANÇAISE'; in het midden, rechts naast de godin: 'EXPOSITION UNIVERSELLE' en links naast de godin iets lager: 'PARIS 1900'. De achterzijde van de plaquette toont een atleet die een lauwertak omhoog houdt met de rechterhand; op de achtergrond is een stadion zichtbaar en de Acropolis van Athene; beneden rechts is een rechthoekig plaatje zichtbaar met de tekst: 'REGATES/A L'AVIRON'. Dit model werd vaak gebruikt als prijs bij de vele tentoonstellingswedstrijden; zowel in goud, verguld zilver, zilver, verzilverd brons en brons.

De enorme verscheidenheid aan prijzen geeft al aan dat het, evenals bij de Olympische Spelen van 1896 in Athene waar uitsluitend zilveren en bronzen medailles werden verstrekt aan de nummers één en twee, niet mogelijk is om de huidige driedeling van goud, zilver en brons toe te passen op deze Olympische Spelen. Het is daarom beter om alleen te spreken over eerste, tweede en derde plaatsen en bovendien kan de thans veel gebruikte ranglijst van landen met de meeste 'medailles' ook niet worden toegepast. Dit alles wijst op het feit dat we met de Olympische Spelen van Parijs 1900 te maken hebben met heel bijzondere omstandigheden, die niet kunnen en mogen worden beoordeeld volgens de gebruikelijke maatstaven en die vooral

onvergelijkbaar zijn met de huidige situatie.

Omdat IOC- President Baron Pierre de Coubertin zoals eerder aangegeven alle verantwoordelijkheden had overgedragen aan het organisatiecomité van de sportwedstrijden van de Wereldtentoonstelling en verder ook geen enkele invloed meer had, mogen de regels van het IOC, zoals die in 1894 waren vastgesteld, dus niet worden gehanteerd.

Alleen al dit feit maakt dat evenementen zoals die werden georganiseerd voor junioren, beginners, professionals en ook de zogenaamde 'handicap onderdelen', toch moeten worden geaccepteerd; ook al passen ze niet binnen onze huidige maatstaven en zienswijze ten aanzien van het programma van de Olympische Spelen.

Het is geen logisch argument om deze onderdelen niet de plaats te geven die ze binnen onze sporthistorie verdienen en ze bovendien niet te degraderen tot een plaats 'in de etalage'.

Daarom moet de belangrijkste beslissing toch zijn dat in Parijs in 1900 alle sportonderdelen als 'olympisch' moeten worden beschouwd, zolang ze: deel uitmaken van het officiële programma van de Wereldtentoonstelling; een internationale deelneming hadden (zelfs als het maar om één of twee buitenlandse deelnemers ging) en een officiële uitslag hebben die vermeld is in het eerste of tweede deel van het Officiële Rapport.

Niet-olympisch zijn uiteraard de puur nationale (Franse) onderdelen; de evenementen met een demonstratief karakter en de evenementen die geen officiële uitslag hebben.

De lijst met alle sporten en het aantal disciplines is als volgt:

- Automobilisme (automobiel- en motorfietsevenementen); 16 onderdelen/wedstrijden;
- Ballonvaren (ballonnen en vliegers); 21 onderdelen/wedstrijden;
- Boogschieten; 12 onderdelen/wedstrijden;
- Jeu de boules; 2 onderdelen/wedstrijden;
- Schermen; 7 onderdelen/wedstrijden;
- Voetbal; 2 onderdelen/wedstrijden;
- Golf; 2 onderdelen/wedstrijden;
- Cricket; 1 onderdeel/wedstrijd;
- Croquet; 3 onderdelen/wedstrijden;
- Atletiek; 24 onderdelen/wedstrijden;
- Motorbootracen; 8 onderdelen/wedstrijden;
- Jeu de Paume; 4 onderdelen/wedstrijden;
- Jeu de Pelota; onderdelen/wedstrijden
- Polo; 4 onderdelen/wedstrijden;
- Wielrennen; 14 onderdelen/wedstrijden;

- Ruitersport; 5 onderdelen/wedstrijden;
- Roeien; 9 onderdelen/wedstrijden;
- Rugby; 2 onderdelen/wedstrijden;
- Schieten; 24 onderdelen/wedstrijden;
- Zwemmen; 8 onderdelen/wedstrijden;
- Tennis; 4 onderdelen/wedstrijden;
- Gymnastiek; 1 onderdeel/wedstrijd.

Er bestonden ook nog plannen voor wedstrijden in hockey, baseball, lacrosse en jeu de balle au tamis (lijkt op tennis), maar die werden niet uitgevoerd.

Statistieken

De officiële data: 14 mei – 28 oktober 1900. Als officiële openingsdatum wordt door de huidige Olympische historici algemeen het eerste 'olympische'evenement van deze 'Spelen' aangehouden. De Spelen der IIe Olympiade werden niet officieel geopend, omdat ze dus een onderdeel waren van de grote internationale Wereldtentoonstelling.

Aantal deelnemers (alleen olympische onderdelen): geschat aantal: niet bekend.

NB: Indien alle deelnemers aan de diverse sportwedstrijden zouden worden meegerekend is het aantal deelnemers (met voornamelijk Franse vertegenwoordigers) aanzienlijk en komt op bijna 13.000 personen.

- Aantal deelnemende landen: 28
- Aantal beoefende sporten: 22
- Aantal (olympische) sportonderdelen: 187
- Land met meeste medailles: n.v.t.
- Aantal Nederlandse deelnemers: 42 (42 mannen, 0 vrouwen)
- Aantal Nederlandse medailles: n.v.t.
- Door Nederlanders gewonnen eerste, tweede en derde plaatsen: 13 (6 – 4 – 3)
- Eerste plaats: roeien: twee met stuurman; François Antoine Brandt, Roelof Klein (Dr. Hermanus Gerardus Brockman werd als stuurman in finale vervangen door een onbekend gebleven Frans jongetje van circa 12 jaar).
- Eerste plaats: schieten; militair geweer - 200 meter, junioren; Gerard Anne van den Bergh.
- Eerste plaats: wielrennen; 2.000 meter sprint, professionals; Harrie Meyers.
- Eerste plaats: wielrennen; 3.000 meter sprint, professionals; Mathieu Cordang.
- Eerste plaats: wielrennen; 24 uren-race met gangmaking (*Bol d'Or*), professionals; Mathieu Cordang.
- Eerste plaats: wielrennen; tandem over 2000 meter, professionals; Harrie Meyers (met de Italiaan Fernando Tommaselli)
- Tweede plaats: roeien: vier met stuurman; 2^e finale:

Hermanus Gerardus Brockman (stuurman), Coenraad Christiaan Hiebendaal, Gerhard 'Geert' Lotsy, Paulus Jan 'Paul' Lotsy, Johannes Hester Lambertus Terwogt.

- Tweede plaats: zeilen: 3-10 ton: Christoffel 'Chris' Hooijkaas, Hendricus Petrus Augustinus Johannes Smulders, Arie van der Velden.
- Tweede plaats: wielrennen; puntenkoers over 10 kilometer (baan), professionals; Mathieu Cordang.
- Tweede plaats: wielrennen; 50 km met gangmaking, professionals; Piet Dikkentman.
- Derde plaats: roeien: acht met stuurman; Hermanus Gerardus Brockman (stuurman), François Antoine Brandt, Johannes Wilhelmus Maria van Dijk, Roelof Klein, Ruurd Gerbens Leegstra, Walter Meyer Timmerman Thijssen, Walter Middelberg, Hendrik Karel Offerhaus, Henricus Tromp.
- Derde plaats: schieten: 50 m revolver team; Solko Johannes van den Bergh, Antoine Hubertus Maria 'Antoine' Bouwens, Dirk Boest Gips, Hendrik Sillem, Anthony Ahasuerus Hendrik Sweijs.
- Derde plaats: zwemmen: 200 m rugslag; Johannes Drost.

Conclusie

De hierboven genoemde olympische kampioenen kregen dus weliswaar geen gouden medailles, maar in het geval van Klein en Brandt wel een prachtig beeldje met de titel: '*La Chanson*'. Dankzij de kleindochter van Brandt heb ik foto's van dit beeldje gekregen. De beide wielrenners waren professional en die ontvingen dus een prijs in Franse Francs. Vermoedelijk was dit ook het geval bij de schutter Gerard Anne van den Bergh.

Slechts echte olympische historici weten dat tot en met de Olympische Spelen van 1900 geen gouden Olympische medailles bestonden. Bij de Spelen van de I^e Olympiade in Athene 1896 kregen de Olympische kampioenen geen gouden, maar een zilveren medaille; de nummers twee van ieder evenement ontvingen een bronzen medaille en de nummers drie kregen helemaal niets, behalve dan de herinneringsmedaille.

Het is daarom naar mijn mening dan ook noodzakelijk om ook de olympische kampioenen uit 1900, alsmede de beide 'gouden medaille'-winnaars in de olympische kunstcompetitie, hun welverdiende plaats te geven in de Nederlandse olympische geschiedschrijving en dus ook op de panelen in het Olympisch Stadion!